

Mihai Dumbravă — Iași: În legătură cu deplasarea Cenuclului de dramaturgie al revistei noastre, firește împreună cu trupa de actori care prezintă spectacolul-lectură, în alte localități, am primit și alte scrisori. Chestiunea nu este chiar atât delesnicioasă — date fiind dificultățile oricărui turneu — dar propunerea dumneavoastră ca spectacolul-lectură să fie realizat de chiar forțele de pe „teren“, în cazul localității dumneavoastră, Teatrul Național din Iași, merită toată atenția. O asemenea modalitate ar facilita itinerarea Cenuclului nostru în toate centrele de cultură teatrală din țară, ajutând tuturor cititorilor noștri să ia cunoștință direct de inițiativa noastră, aflată acum la prima aniversare. Bineînțeles, solicitările trebuie să vină din partea forurilor de cultură locale.

Sandru Tudor — București: *Cartea de vizită*, piesa dumneavoastră în trei acte, cu un motto decupat din *Blaga* — „...nu-mai creația răscumpără suferințele“ — este o poveste „de periferie“, cu aer dintre cele două războaie mondiale și cromări din George Mihail Zamfirescu, la care se adaugă un gust-retard pentru naturalism. Conflctul este înșălat și personajele încărcate cu un demonism de proastă calitate. Insistați foarte mult pe scenele „lari“, interesat parcă mai mult de amănuntul fizic decât de cel psihic (scenariul debutează lung cu tentativa lui Nae Deleanu de a-și viola fiica. — firește, era vorba de inconștiența beției —, apar mardeiasi, cuțitari, dar și intelectuali, un artist plastic și un critic de artă care, pentru a fi cât de cât verosimili, trebuie să meargă mai întâi

să-și termine, nu-i așa, studiile primare. De fapt, savvoarea acestui text, la lectură, stă în mulțimea enormităților rostite de Ovidiu, personajul principal, arătat spre finalul partiturii ca un veritabil artist plastic: „Este posibil să nu puteți conjuga realitatea ce vă înconjoară?“ sau „În comportarea mea speram să mă întilnesc pe traseu cu mintea dv., cu știința unor ani de studii...“ sau „Orice bărbat nu-și permite avansuri unei femei dacă nu i se acceptă sau se încurajează“. Dacă pentru Sanda, asistentă socială, e greu să accepte caragiale-nisme de genul „unul din aspecte ar fi și altul“ sau „Vreau realul acestui om, atât!“ sau „Iar acest cetățean Ovidiu Iuliu Moldovan constituie cred eu pentru fiecare din noi cit și pentru comitetul executiv al cărui cuvint îl aduc în fața dv. spre bucuria noastră a tuturor!“ nu ne vine ușor să „primim“ un personaj ca Vera, creionat de autor de asemenea nu într-o cheie comică, a cărei profesie (critic de artă) presupune o anume cotă, dar care se exprimă într-o atare manieră: „Atunci să fim cerebri și să judecăm împreună tot ce e necesar fără presupuneri și fără ipoteze“ sau „Mai bine tăceai și filozof rămineai! Neștiind latină n-am reușit să-l spun într-o formă mai originală“ sau „Arta nu e industrie și nici agricultură“. Citeva insule de umor înviează această schiță de dramă („Ovidiu: ...Pe Engels l-ai citit de exemplu? Gimi Dacă n-a făcut puscărie nu-l știu“), ca și unele replici expresive, rare bineînțeles: „String cu dinții cuvintele din mine să nu te fac de risul lumii“. Cit privește gramatica limbii române, preferăm să credem că

„abaterile“ țin de mașina de scris...

Radu Mislru — Piatra Neamț: „Eu nu mă amdecit pe mine — spuneți dumneavoastră — și nu lucrez într-un domeniu de „schimb“, nici la o editură, nici la o revistă. Nu sînt rudă cu vreun critic literar. Trebuie să reușesc să mă public singur“. Tonul epistolei, puțin acrit de mitologia relațiilor misterioase, îl putem socoti salutar, cită vreme aveți încredere în propriile dumneavoastră forțe. De fapt, aceasta este și condiția unui debut adevărat. Cît privește faptul dacă aveți sau nu aveți „pe cineva“, nu are nici o legătură cu talentul de scriitor. Cele trei partituri nu dovedesc deocamdată mai mult decât o mare iubire pentru teatru. Aveți paisprezece ani și sînteți prezent la spectacolele teatrului din localitate. Continuați cu lecturi din autori români și străini. Încercați să vedeți spectacolele care v-au trezit interesul. Luați legătura cu secretariatul literar al Teatrului Tinerețului. Sprijinul de care aveți nevoie îl aveți, cum s-ar spune, „la doi pași“.

Sergiu Vălcu — Brașov: Iată, ați ajuns la a treia variantă a „Meșterului“ — dar, din păcate, nu în favoarea „lui“. Transformările care au avut loc n-au „adîncit“ textul ci, dacă se poate spune așa, l-au „umflat“, mutîndu-i axa ideatică pe alte coordonate. Dintr-o dramă a creației, partitura încearcă să fie acum o saga a dăinuirii poporului român printre toate milenii. Încearcă și nu reușește. Primele scene, excelente din perspectiva teatralității, suferă de un prea pronunțat epigonism: ele au pecetea totdeauna recognoscibilă a lui Marin Sorescu. Lăsați textul să

„dospească” o vreme. Încercați între timp altceva.

Niculina Prundeanu — București: Vă rugăm să treceți pe la redacție.

Mai trimiteți: Viorel Mihail Anghel — Caracal; Mugur Burcescu — Giurgiu; Vlad Elena — Botoșani; Florin Dochia — Ploiești; Dinu Cipere — București; Nicolae Trestie — Cluj-Napoca; Ioana M. Anel — Arad; Simon Lațcu — Craiova; Dorel C. Lăzărescu — Timișoara; Valentin Caraiman — Tulcea; Aristida Lupulescu — București; Mioara Morărescu — Tg. Mureș; Anatol Truică — Roman; Angela Dana Firuță — Alba Iulia; Anelia Gheorghe — Sibiu; Leontin Amzulescu — Focșani; Tudor Mircescu — Brăila; Virginia Rasița — Cluj-Napoca; Ioan Banciu — Brașov; Maria Ianculescu — Zimnicea; Alin Tutoveanu — Rădăuți.

Deocamdată, nu: Florica Simionescu — Roșiori; Iancu Mavrodin — Tg. Jiu; Aspasia Ionescu — Deva; Lăcrămioara Anghel — Buzău; Vasile Păsculescu — Galați; Melania Steț — Turda; Pompiliu Zorlescu — Ploiești; Ivanca Simuț — Călărași; Mirel Atanasie — Cernavodă; Mitică Oroveanu — Bacău; Sile Nicolae Tudoran — Vatra Dornei.

Paul TUTUNGIU.

Portofoliul nostru :

(pe care îl ținem la dispoziția secretarilor literari din teatre)

- Marin Sorescu — **Vărul Shakespeare**
- Horia Gârbea — **Al treilea as**
- Ion Bucheru — **Mesagerul**
- Paul Everac — **La marginea lumii**
- Radu Iftimovici — **A cincea cameră a inimii**

MANUSCRISELE NE-PUBLICATE NU SE ÎNAPOAIAZĂ

Primim la redacție

Stimate tovarășe redactor-șef,

În numele colegilor mei, al studenților din anul IV Actorie zi și al meu personal doresc să vă comunic faptul că am încercat cu toții un sentiment de mîhnire, citind cronică la spectacolul „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian, apărută în revista Teatrul Nr. 1/1989.

Prestigiul deosebit al revistei pe care cu onoare o conduceți, autoritatea de care se bucură în rîndul oamenilor de teatru din țara întreagă au făcut ca întotdeauna comentariile legate de spectacolele Studioului de teatru al Institutului apărute în revistă să constituie prilejul unor dezbateri fructuoase cu studenții. Carențele remarcate au stimulat perfecționarea muncii, spectacolele Studioului fiind ultima și cea mai importantă etapă în procesul de pregătire profesională a viitorilor actori și regizori.

Menționăm că toate cronicile apărute în revista Teatrul au fost judicioase, observațiile binevenite, folositoare cu excepția articolului mai sus menționat care a avut un efect negativ asupra studenților, distrugîndu-le încrederea în obiectivitatea criticii.

Spectacolul „Steaua fără nume” a fost apreciat de membrii Senatului din Institut și de membrii Catedrei de Artă actorului și regizorului de teatru, datorită bunelor rezultate obținute de studenți în munca asupra rolurilor. Contradicția evidentă între aceste concluzii și tonul cronicii a creat o reală derută în rîndul lor.

Avînd în vedere această situație, vă rugăm să analizați situația și eventual, dacă considerați necesar să mai publicați și un alt punct de vedere al unui alt cronicar mai atent la sensibilitatea firească a unor tineri ce abia acum pășesc în viața noastră artistică.

În speranța că revista Teatrul va rămîne în continuare alături de noi, vă răminem recunoscători.

Cu stimă,
Decan, prof. univ. dr
Ileana BERLOGEA

N.R. Dînd curs solicitării, publicăm alături un alt punct de vedere.